

Arrest

nr.180 702 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische afkomst. U bent soennitisch moslim en afkomstig uit een gemengd huwelijk (soennitische vader, sjiiitische moeder). U bent op 31 augustus 1999 geboren in Bagdad. U heeft verschillende jobs gehad in Irak, en werkte van augustus 2014 tot 29 juni 2015 bij een verhuysfirma in de Amerikaanse ambassade.

Uw broer Zaid (OV 8078501, CGVS 1515219) werkte als ambtenaar bij de dienst Elektriciteit. Hij was verantwoordelijk voor de labo's. Medewerkers van uw broer wilden materiaal gebruiken dat niet meer geldig was. Uw broer weigerde dit.

Op 10 augustus 2014 ontplofte de auto van uw broer, terwijl uw broer en moeder naar deze auto aan het stappen waren. Hierbij raakten uw broer en moeder zwaar gewond. Omwille van het conflict dat uw

broer had op zijn werk, vermoeden jullie dat zijn medewerkers erachter zaten. De mensen die de auto van uw broer bombardeerden, bleven uw broer achtervolgen tot hij zijn werk verliet en vertrok uit Irak in 2015.

Eind mei 2015 was u op weg van uw werk van de ambassade naar huis. Onderweg werd u tegengehouden door een auto met drie onbekende personen. Deze personen vroegen u om hen informatie te geven over medewerkers van de Amerikaanse ambassade. De dag erna ging u niet naar uw werk omdat u moest nadenken. Daarna besloot u toch terug te gaan werken. U nam wel een andere weg, en u droeg uw uniform niet meer als u naar huis ging. Sindsdien heeft u de mensen die u bedreigden niet meer gezien.

Op 28 juni 2015 ontving u een dreigbrief met een kogel. U denkt dat die afkomstig is van de mensen die u in mei 2015 bedreigd hadden. In de brief stond dat ze u en uw familie zouden vermoorden als u niet meewerkte. Er stond ook dat ze weten waar u woont, en dat er geen plaats bestaat waar ze u niet kunnen vinden. De dag erna, op 29 juni 2015, bent u klacht gaan indienen in het politiekantoor. Dezelfde dag bent u verhuisd naar uw zus Hind in de wijk Ghazaliya, en zijn uw ouders en broer Mahiadin verhuisd naar de wijk Al Mansour. U bent vijf dagen bij uw zus gebleven. Daarna heeft u Irak verlaten op 4 juli 2015. U reisde via Turkije en Griekenland naar België. Op 1 augustus 2015 kwam u aan in België. Op 3 augustus 2015 vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: in originele vorm uw identiteitskaart (afgiftedatum 14 maart 2014), uw nationaliteitsbewijs (afgiftedatum 9 augustus 2015); in gekopieerde vorm uw rantsoenkaart (afgiftedatum 2 oktober 2013), uw woonstkaart (29 oktober 2008), een document van het onderzoek bij de rechtbank over uw bedreiging door onbekenden en de dreigbrief (afgiftedatum 29 juni 2015) foto's van uw schilderwerk, documenten van uw werk bij het modehuis (geen datum), en een document van uw sollicitatieafpraak bij de Amerikaanse ambassade (afgiftedatum 5 februari 2014).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen is uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Zo probeerde u namelijk de Belgische asielinstanties te misleiden door te zeggen dat u minderjarig was, terwijl uit uw botscan bleek dat dit niet zo is. Het feit dat u ook na confrontatie niet toegeeft eigenlijk meerderjarig te zijn (CGVS, p.5), straalt dan ook negatief af op uw algemene geloofwaardigheid. Daarenboven zijn er nog een heel aantal andere elementen die uw geloofwaardigheid onderuit halen.

Daarnaast is uw geloofwaardigheid aangetast door tegenstrijdigheden en onduidelijke en vage verklaringen over de autobom in de auto van uw broer. Zo vertelde u bijvoorbeeld dat uw broer achtervolgd werd door de plaatsers van de bom tot hij zijn werk en het land verliet (CGVS, p. 20). Uw broer beweerde tijdens zijn gehoor echter dat hij geen problemen meer gehad heeft na de explosie van de auto (CGVS broer, p. 18). Nadat u geconfronteerd werd met de verklaring van uw broer, stelde u enkel dat u weet dat hij bedreigd is en dat u niet weet waarom hij dit niet verteld heeft tijdens zijn gehoor (CGVS, p. 20). Hiermee geeft u echter helemaal geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Zo wordt de geloofwaardigheid van dit incident sterk aangetast.

Ook over de datum en het tijdstip van de ontploffing gaf u tegenstrijdige en vage verklaringen. Zo stelde u eerst dat dit incident plaatsvond eind oktober of november (CGVS, p. 22-23). Hierna werd u geconfronteerd met het feit dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde dat het incident plaatsvond op 10 augustus 2013 (Vragenlijst CGVS, vraag 5). U antwoordde dat u zeker wist dat het iets met een tien was. U stelde daarop dat het 10 augustus was. U haalde op dat moment zelf aan dat u zich geen jaar vergist kon hebben (CGVS, p. 22-23). U zei nog dat er tijdens uw gehoor bij DVZ een aantal fouten gemaakt waren (CGVS, p. 23). U hebt inderdaad bij aanvang van uw gehoor op het CGVS correcties aangebracht in uw verklaringen van bij de DVZ, maar u vermeldde toen niks over de datum van de explosie (CGVS, p. 3). Bovendien werd het verslag dat u bij DVZ ondertekend hebt, u voorgelezen in het Arabisch (CGVS, p. 3). U hebt echter geen wijzigingen meer aangebracht. Uw opmerkingen volstaan bijgevolg niet om uw tegenstrijdige verklaringen uit te klaren. Dat tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan.

Bovendien zijn uw verklaringen over het tijdstip van het incident tegenstrijdig met de verklaringen van uw broer. U zei namelijk dat dit gebeurd was tussen de middag en de namiddag (CGVS, p. 23), terwijl uw broer verklaarde dat dit om tien uur 's avonds was (CGVS broer, p. 14).

Na confrontatie zei u dat het tussen de namiddag en 's avonds was, waarmee u inging tegen uw eigen eerdere verklaring (CGVS, p. 23). Hierop gewezen, zei u enkel nog dat het 's avonds was (CGVS, p.

23). Hiermee heeft u geen enkele verklaring gegeven voor het feit dat u en uw broer beiden een ander tijdstip opgaven. De geloofwaardigheid van uw beweringen en die van uw broer over dit incident wordt zo op ernstige wijze aangetast.

Het is voorts opvallend dat uw broer tijdens zijn gehoor verklaarde dat u helemaal geen persoonlijke problemen had in Irak (CGVS broer, p. 6, p. 20). Het feit dat uw broer dit verklaarde, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze problemen. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u enkel dat u niet weet waarom uw broer dat zou zeggen (CGVS, p. 31). Bovendien hebt u wel contact gehad met uw broer na uw aankomst België (CGVS, p. 21). Uw broer onderhield ook contact met uw ouders vanuit België (CGVS broer, p. 5). In die zin is het weinig aannemelijk dat uw broer niet op de hoogte zou zijn van de reden van uw vertrek uit Irak. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen in Irak, dan ook in het gedrang.

Los daarvan zijn er ook verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen over deze problemen, die de geloofwaardigheid ervan aantasten. Ook over dit incident slaagde u er namelijk niet in om eenduidige verklaringen over de datum van plaatsvinden te geven. Zo stelde u tijdens uw gehoor bij het CGVS dat u eind mei 2015 werd tegengehouden (CGVS, p. 26), terwijl u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ zei dat dit in april 2015 was (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Na confrontatie zei u hierop dat ze op DVZ veel fouten gemaakt hebben en dat dit er één van was (CGVS, p. 26). Hierbij wil het CGVS u er nogmaals op wijzen dat u in het begin van het gehoor de kans kreeg de verschillende fouten recht te zetten, en (CGVS, p. 3). U hebt dit element toen niet aangehaald. Het louter verwijzen naar eventuele fouten die bij de DVZ gemaakt zouden zijn, is ook geen afdoende verklaring. Dat doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaarde nog dat u bij dit incident gevraagd werd om namen te geven van belangrijke personen die in de groene zone werkten (CGVS, p. 19). U verduidelijkt dat men u om informatie over verantwoordelijken en belangrijke personen vroeg (CGVS, p. 19). Later verklaarde u echter dat ze vroegen naar mensen van het bedrijf G4, een bedrijf dat instaat voor onderhoud en poetsen (CGVS, p. 25-26). Door deze tegenstrijdigheid wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals aangetast.

U verklaarde voorts dat u niet direct durfde weigeren op de vraag van de mensen die u bedreigden. U vroeg om bedenktijd. U zou hen iets laten weten (CGVS, p. 28). Deze opmerking is niet aannemelijk in het licht van uw eerdere beweringen dat u niet wist wie deze personen waren (CGVS, p. 26). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat zij u gingen vinden (CGVS, p. 28). Dit veronderstelt dat ze achteraf nog contact zouden opgenomen hebben. Dit gaat echter in tegen uw verklaring dat u hen achteraf niet meer gehoord of gezien had (CGVS, p. 19). Door deze elementen wordt ten eerste de geloofwaardigheid van uw relaas over het feit dat u tegengehouden werd ondergraven. Bovendien is het hierdoor ook niet plausibel dat deze mensen u achteraf een dreigbrief zouden sturen omdat u niet wou meewerken, gezien u nooit expliciet geweigerd hebt om mee te werken. Zo wordt ook de geloofwaardigheid van uw verhaal over deze dreigbrief aangetast.

Bovendien gaf u tegenstrijdige verklaringen over het moment wanneer u deze dreigbrief zou ontvangen hebben. Zo stelde u op uw gehoor bij het CGVS dat u deze brief ontving op 28 juni 2015, terwijl u op DVZ zei dat dit op 6 of 7 mei 2015 moet geweest zijn (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Na confrontatie haalde u aan dat het niet logisch is dat dit in mei zou zijn. Dat zou immers betekenen dat u pas twee maand later klacht zou hebben ingediend. Daarom denkt u dat het fout genoteerd is door de DVZ (CGVS, p. 28). De schuld afschuiven op een medewerker van de DVZ, kan niet volstaan om de ingeroepen tegenstrijdigheid op afdoende wijze uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw op de helling gezet.

Verder gaf u ook zelf aan dat u de Amerikanen vertelde over de bedreiging die u ontvangen had. Daarna zeiden zij dat het zeker geen probleem was, mocht u onmiddellijk het werk willen neerleggen (CGVS, p. 28). U verklaarde dat u ervoor koos om verder te werken. Ten eerste omdat ze u zouden kunnen vinden indien u zich buiten de ambassade begaf, en ten tweede omdat u als jonge man wel geld nodig had om iets te gaan eten, drinken, kleren te kopen en cadeaus te kopen voor uw vriendin (CGVS, p. 28). Dat u stelde in gevaar te zijn zodra u de ambassade verliet, staat haaks op uw bewering geld nodig te hebben voor etentjes, drankjes en cadeautjes voor uw vriendin. Ook dit element tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

In de dreigbrief stond dat ze u kenden, wisten waar uw woonde en dat er geen plaats is waar ze u niet konden vinden. Hierdoor was u er van overtuigd dat, als u zou vertrekken, ze andere leden van uw familie zouden doden, zoals uw broer of vader (CGVS, p. 20). U verklaarde ook dat ze wisten dat u vertrokken was uit Irak, omdat u foto's op facebook had gezet (CGVS, p. 30). U verklaarde dat het voor hen geen zin had om na uw vertrek uw vader of broer kwaad te doen, omdat u toch al weg was (CGVS, p. 30).

Hiermee gaat u echter in tegen uw vorige verklaring, waarin u juist zegt dat ze, indien u vertrok, zeker uw vader of broer zouden pijn doen (CGVS, p. 20). Dat tast de geloofwaardigheid van uw beweringen nogmaals aan.

Bovendien verklaarde u zelf dat niet enkel u, maar ook uw broer Mahiadin bedreigd werd (CGVS, p. 28-29). Het is weinig aannemelijk dat uw broer Mahiadin, die eveneens in de ambassade zou werken (CGVS, p. 11), geen problemen meer gekend heeft in Irak, ook niet in Al Mansour (CGVS, p. 12). Bovendien verklaarde u dat uw broer de rechtszaak heel intensief opvolgt in Irak. Hij loopt regelmatig heen en weer tussen verschillende politiekantoren en rechtbanken (CGVS, p. 12). Hierdoor is uw broer erg zichtbaar. Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat het niet plausibel is dat de dreigbrief ook aan uw broer gericht was en hij geen problemen meer ondervonden heeft, stelde u dat dit was omdat hij daar minder werkte (CGVS, p. 31). Dit is echter geen afdoende verklaring. Ook dan kon uw broer immers nog informatie hebben over andere werknemers. U stelde ook dat uw broer niet bedreigd werd omdat hij reeds gestopt was met werken en verhuisd was naar Al Mansour (CGVS, p.30). In die zin is het niet aannemelijk dat u wel nog gezocht zou worden nadat u stopte met werken en nadat u verhuisd was. Dit werd u ook gezegd, waarna u antwoordde dat ze u over heel Irak zouden blijven zoeken (CGVS, p. 30). Hiermee ondergraaft u echter uw eigen logica. U maakt niet aannemelijk waarom u in tegenstelling tot uw broer wel een vrees zou moeten koesteren, hoewel jullie zich in dezelfde situatie bevonden. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zwaar op de proef gesteld.

Bovendien ondersteunt u uw beweringen over de dreigbrief niet door het voorleggen van de brief in kwestie. Gezien dit een kernelement is in uw asielrelaas, straalt dit dan ook negatief af op de geloofwaardigheid van uw beweringen over deze dreigbrief. Wanneer u gevraagd wordt waarom u deze brief niet voorgelegd heeft aan ons, stelde u dat u die niet kon voorleggen gezien deze als bewijsstuk in het gerechtelijk dossier is opgenomen (CGVS, p. 29). U kon hier echter nog altijd een kopie van opgevraagd of gemaakt hebben in het kader van uw asielaanvraag, dit is dan ook geen afdoende verklaring voor het niet voorleggen van een essentieel document.

Door al deze niet-uitgeklearde tegenstrijdigheden en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Deze elementen vormen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wijs ik erop dat ook in de asielaanvraag van uw broer een weigeringsbeslissing werd genomen omdat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Verder legde u foto's over uw schilderwerk en werk in het modehuis neer, maar deze jobs houden op geen enkele manier verband met uw asielrelaas. Over uw werk op de Amerikaanse ambassade legde u enkel een document over de afspraak voor uw sollicitatie neer. Dit document kan echter niet aantonen dat u na dit gesprek ook effectief werd aangesteld op de Amerikaanse ambassade. Bovendien heeft ook dit stuk geen betrekking op de vervolgingsfeiten die u inroept. Tot slot legde u ook nog documenten in verband met het gerechtelijk onderzoek over uw bedreigingen neer. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt ten eerste dat de bewijswaarde van documenten uit Irak erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Irak, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, uw verhaal niet aannemelijk maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15

november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn.

Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het

leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke

omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Hij citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie.

Over zijn leeftijd, stelt verzoeker:

“Verzoeker benadrukt zijn leeftijd. Hij is geboren op 31 augustus 1999 zoals vermeld op de officiële documenten die bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verweerster werden neergelegd. Zo blijkt uit het nationaliteitsbewijs en de Irakese identiteitskaart van verzoeker de juiste geboortedatum.

“-Indien dit geen verschil maakt, waarom heeft u dan een verkeerd geboortjaar opgegeven?

Jawel ik heb de juiste datum gegeven ik heb nationaliteitskaart en nationaliteitsbewijs, maar ik snap nog altijd niet wat het verschil is of ik minderjarig of meerderjarig ben.”

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 5)

Het is frappant te moeten lezen dat verweerster nog altijd twijfels heeft over de leeftijd van verzoeker terwijl de originele identiteitsdocumenten werden voorgelegd aan verweerster. Bovendien worden de identiteitsgegevens en de authenticiteit van de documenten niet betwist. Meer nog, de bestreden beslissing stelt letterlijk: “de documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. **Deze elementen staan hier niet ter discussie.**” (stuk 1, verzoeker zet vet).

Voorhouden dat verzoeker bewust de Belgische asielinstanties heeft misleid is dan ook een brug te ver. Net zoals zijn broer, de heer Zaid (M.M.A.G.) (OV 8078501), heeft verzoeker zijn juiste geboortedatum bij de Dienst Vreemdelingenzaken opgegeven.

Aangaande de botscan merkt verzoeker op dat deze medische testen, zoals ze op verzoeker werden uitgevoerd, ernstig bekritiseerd worden. Bijgevolg zijn deze ook controversieel en zwak op wetenschappelijk niveau. Daarenboven houden medische testen geen rekening met het leven van verzoeker en hetgeen hij allemaal heeft meegemaakt.”

Verzoeker citeert voorts uit een arrest van de Raad van State. Tevens wijst hij op de neergelegde, originele identiteitsdocumenten en op een standpunt van de Europese kinderrechtencommissarissen.

Over de vraag of zijn broer na de autobom nog problemen ondervond, stelt verzoeker:

“Echter gaat het hier niet over tegenstrijdigheden maar verklaringen die in dezelfde lijn liggen. Het klopt dat er na het incident met de autobom de broer van verzoeker geen directe bedreigingen meer heeft gekend noch dat er andere problemen zijn geweest.

Wel blijft er een indirecte dreiging en is dit ook de reden waarom de broer van verzoeker het land heeft verlaten. De heer Al G. vreest, net zoals verzoeker, voor zijn leven en had geen andere keuze dan het land te verlaten.

De problemen van de broer van verzoeker waren slechts “beëindigd” eenmaal hij is kunnen vluchten.”

Verzoeker verwijst naar pagina 19 uit het gehoor van zijn broer en stelt:

“Evenmin heeft verzoeker expliciet verklaard dat de broer van verzoeker na de autobom nog het slachtoffer is geworden van andere incidenten.

De beweringen van verweerster kunnen bijgevolg niet worden bijgetreden en blijken niet uit het administratieve dossier.

Recent werd echter de familie van verzoeker opnieuw opgeschrikt door een incident waarbij hun vader het leven heeft gelaten (zie ook hierna)."

Inzake de datum en het tijdstip van de autobom, stelt verzoeker:

"Het vermelden van de maanden oktober / november tijdens zijn interview was een fout van verzoeker. De juiste datum van het incident is 10 augustus 2014. Verzoeker legt in dit verband foto's van de littekens van zijn broer voor (stuk 38).

Echter kan deze tegenstrijdigheid verzoeker niet verweten worden. Verzoeker had tijdens zijn interview bij verweerster heel veel stress. Ook heeft het verhoor 4 uur geduurd. Verzoeker was uitgeput en verward. Verzoeker heeft dit ook aangegeven bij verweerster zodat hier toch rekening mee kon worden gehouden."

Verzoeker verwijst naar pagina 23 uit zijn gehoor en vervolgt:

"Bovendien was het dan ook nog eens staking en waren er geen treinen. Verzoeker heeft dan een taxi moeten nemen om toch op tijd op zijn interview te geraken. Dit verklaard dus ook waarom verzoeker de fout van de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan het begin van zijn verhoor bij verweerster heeft kunnen rechtzetten."

Vervolgens wijst verzoeker andermaal naar voormelde pagina. De verklaring aangaande het tijdstip, kan volgens verzoeker op dezelfde wijze worden verklaard.

Verzoeker acht het voorts logisch dat zijn broer niets zei over zijn persoonlijke problemen. Deze ontstonden nadat zijn broer het land verliet en nadat zijn broer een eerste gehoor aflegde bij de DVZ.

Over de datum waarop hij werd tegengehouden, herhaalt verzoeker dat er veel fouten werden gemaakt bij het invullen van de vragenlijst. De vragenlijst werd niet voorgelezen in het Arabisch. Verder haalde verzoeker bij het CGVS aan dat er in de vragenlijst nog fouten waren doch dat hij zich deze niet allemaal kon herinneren. Gezien de fout werd gemaakt door de DVZ, kan deze aan verzoeker niet worden verweten. Verzoeker benadrukt dat hij werd tegengehouden in de vijfde maand.

Betreffende de namen die hij moest verstrekken, voert verzoeker aan:

"Verzoeker begrijpt op geen enkele manier hoe verweerster hier een tegenstrijdigheid kan inzien. Het bedrijf G4 is namelijk een bedrijf die gespecialiseerd is onderhoud en poetsen. Het is bedrijf die al heel lang werd opgericht en er werken belangrijke personen waarvan informatie voor de belagers van verzoeker nuttig kon zijn."

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen en betoogt dat het feit dat hij niet durfde weigeren niet onaannemelijk is. Het zou slechts een kwestie van tijd zijn voor ze hem zouden vinden.

Aangaande de datum van de dreigbrief, wijst verzoeker andermaal op de vele fouten bij de DVZ. Verzoeker heeft deze fout bij het CGVS rechtgezet.

"Verzoeker wenst in deze nog te wijzen op het feit dat de aanwezigheid van een advocaat op het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verboden wordt en er ook geen enkel videoverslag of letterlijke neerslag voorhanden is. Bijgevolg is het voor verweerster onmogelijk om zich een correct beeld te vormen over de grondigheid en correctheid van dit eerste interview. In geen geval volstaat het beeld dat verweerster voorhoudt op basis van de vragenlijst om aanleiding te kunnen geven tot het vaststellen van een ondermijnde geloofwaardigheid in hoofde van verzoeker.

Het is zonder meer een erg gevaarlijke praktijk, van verweerster, die zelf haar verhoren nochtans op een uitermate gestructureerde wijze tracht af te handelen, om zo een verstrekkende gevolgtrekkingen te baseren op een dergelijk haastig opgesteld document.

Wat betreft het voorleggen van deze dreigbrief merkt verzoeker op dat hij niet meer over een kopie van deze brief beschikt. Hij kan dit dus niet bekomen."

Verzoeker benadrukt verder dat hij voort moest kunnen blijven leven en derhalve geen andere keuze had dan op de ambassade blijven werken.

Dat zijn broer geen problemen kende, verklaart verzoeker doordat deze vroeger stopte met werken en bovendien niet elke dag moest werken. Verzoeker herhaalt in deze zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS.

Verzoeker stelt verder dat zich nieuwe feiten hebben voorgedaan.

“Verzoeker en zijn broer mochten recent vernemen dat hun woning in brand werd gestoken door de dezelfde personen die de broer van verzoeker reeds bedreigden, alsook deze die verantwoordelijk waren voor de bomexplosie.

De broer van verzoeker is er in geslaagd de volledige identiteit van één van zijn belagers te achterhalen. Het betreft Ammar (A.O.) (stuk 37).

Bij de brand is de vader van verzoeker en zijn broer om het leven gekomen. Verzoeker beschikt over een kopie van het politiedossier (stuk 39), met daarbij een overlijdensakte van zijn vader. De vader is om het leven gekomen door schoten en werd daarna verbrand. Het origineel van het politiedossier is onderweg. Ook de vertalingen bijhorende bij dit document konden niet meer tijdig klaargemaakt worden. Van zodra verzoeker over het originele document en de vertalingen beschikt zullen deze aan uw Raad worden bezorgd.

Verzoeker legt ook foto's voor van de vernielingen aangebracht in de woning (stuk 40). Ook de andere broer, Mahiadin, die nog steeds in Irak verblijft heeft foto's gemaakt van hemzelf bij de vernielde woning alsook een film op de GSM (stuk 41). Verzoeker zorgt ervoor dat deze film op CD – rom wordt gezet en zal deze eveneens aan uw Raad bezorgen.”

Verzoeker wijst er verder op dat hijzelf en zijn broer geboren zijn uit een gemengd huwelijk. Gezien hun vader soenniet is, worden ook zij als soennieten beschouwd. Ook hun familienaam leidt ertoe dat zij als soennieten worden beschouwd. Zij leefden als soennieten in een sjiitische wijk waar de sjiitische milities het voor het zeggen hebben. Verzoeker wijst op de informatie van verweerder en op verschillende rapporten over de situatie voor soennieten in Irak en Bagdad. Volgens hem is het duidelijk dat zowel hijzelf als zijn broer een objectief risico lopen als soennieten in een sjiitische wijk.

Verzoeker stelt nog dat hij de bescherming van de Iraakse autoriteiten niet kan inroepen.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

“Verzoeker werkte in het verleden als danser in een modehuis en drukt zich verder, wat betreft zijn uiterlijk, progressief en seculier uit. Verzoeker haalt aan dat hij twee keer zijn haar liet groeien en hierop aangesproken werd door een sjiitische militie waarop hij zijn haar kort diende te knippen. Verder dient hij zijn kleding – en levensstijl aan te passen aan de conservatieve normen van deze milities. Verzoeker kan hierdoor geen uitdrukking geven aan zijn identiteit.

Uit objectieve bronnen blijkt dat zowel mannen als vrouwen die zich niet gedragen naar conservatieve Islamitische normen net het doelwit vorm van terroristische groeperingen:

(...)

Verzoeker bezit bijgevolg, door zijn progressieve en seculiere houding, over een risicoprofiel. Bij een terugkeer naar het land van herkomst loopt verzoeker een reële kans op vervolging. Verzoeker vreest terecht voor zijn leven. Bovengaan de wetsbepalingen worden zonder meer geschonden. Verzoeker dient erkend te worden als vluchteling.”

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij benadrukt dat zijn identiteit en afkomst van Bagdad niet worden betwijfeld.

Verweerder erkent dat er in Irak momenteel sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Tevens erkent verweerder dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dat het geweld er maandelijks honderden doden en gewonden opeist.

“Met de grootste moeite wordt de klaarblijkelijk problematische veiligheidssituatie gerelativeerd, wat een op zijn zachtst genoemd gewrongen motivatie oplevert.”

Verzoeker verwijst naar het arrest *Elgafaji* van het HvJ en naar de rechtspraak van het EHRM. *“Verweerder erkent dat het geweld in Bagdad een hoog aantal burgerslachtoffers opeist maar is van mening dat bij de beoordeling van het niveau van willekeurig geweld in Bagdad niet alleen kwantitatieve maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht dienen te worden zoals de impact van het geweld op het dagelijkse leven in Bagdad, infrastructuur, het voorhanden zijn van levensnoodzakelijke goederen, aanwezigheid van internationale organisaties enz.*

Daargelaten het feit dat de vaststelling van het CGVS over het leven in Bagdad uiterst optimistisch is, kan de relevantie ervan in vraag gesteld worden wanneer vaststaat dat er dagelijks honderden burgerslachtoffers vallen in Bagdad omwille van het endemisch geweld dat er aan de gang is en dat rechtstreeks gericht is op burgers.”

De motivering van verweerder is een zwaktebod. Verzoeker stelt dat verweerder er niet in is geslaagd om te argumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014. De beleidswijziging van verweerder is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in Irak maar wel van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse asielzoekers in de zomer van 2015. Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk vindt geen grond in de Belgische wet of in internationale rechtsnormen.

Verzoeker wijst erop dat het CGVS zich bewust is van de plicht om elke asielaanvraag objectief te beoordelen. Hij benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 12 april 2016 in een aantal arresten de beslissingen van verweerder heeft vernietigd.

Volgens verzoeker is de situatie in Bagdad nog steeds uiterst onveilig en precair en schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel door onder maatschappelijke druk het beleid bij te stellen terwijl de objectieve parameters betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad niet zijn gewijzigd. Een terugkeer naar Bagdad houdt dan ook een schending van artikel 3 EVRM in.

Verzoeker citeert uit de informatie die in het administratief dossier is opgenomen. Het aantal aanslagen en het algemene geweld is niet gedaald. Het aantal slachtoffers in Bagdad blijft constant. Verweerder erkent ook dat er gevaar bestaat voor onderrapportage. Cedoca komt niet tot de conclusie dat er een uitgesproken daling zou zijn van het geweld. Dit blijkt ook uit het in het administratief dossier opgenomen overzicht van aanslagen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt geen recente wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Irak. Verzoeker ziet zich hierin gesteund door enkele arresten van de RvV van 12 april 2016. Verzoeker verwijst tevens naar een arrest van de RvV waarin op 6 juni 2016 werd besloten tot een vernietiging omdat de informatie onvoldoende (recent) bleek. Verder geeft hij een overzicht van hetgeen in voormelde arresten wordt gesteld.

Verzoeker verwijst voorts naar het Nederlandse Ambtsbericht inzake Irak van 13 oktober 2015 en naar een rapport van het Noorse Country of Origin Information Centre. Het aantal slachtoffers per maand is *quasi* identiek in 2014 en 2015. Recente persberichten maken melding van de nog steeds extreem ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van burgers. Het recente rapport van de VN-missie voor Irak noemt het aantal slachtoffers in Irak onthutsend en uit dit rapport blijkt dat het aantal slachtoffers in Bagdad het grootste is. Tevens wijst dit rapport met een beschuldigende vinger naar de milities die zogezegd aan de zijde van de overheid vechten. Daarnaast wenst verzoeker de aandacht te vestigen op recente en objectieve informatie waaruit blijkt dat het sektarische geweld in Bagdad de afgelopen maanden is toegenomen. De milities en criminele bendes schrikken nergens meer voor terug. Zelfs op klaarlichte dag worden mensen ontvoerd. Ook aan de vele bomaanslagen door IS lijkt geen einde te komen. De cijfers spreken momenteel volgens verzoeker voor zich. Naarmate IS in de verdringing komt, gaat de organisatie meer en meer over tot grote aanslagen. Zo vond op 3 juli 2016 de bloedigste aanslag in jaren plaats. Deze aanslag bewijst dat de overheid niet in staat is de burgers te beschermen. Het merendeel van de slachtoffers waren vrouwen en kinderen.

Verzoeker wijst op (een artikel over) het verhaal van een Iraakse asielzoeker die vanuit België terugkeerde naar Bagdad en aldaar slechts drie maanden later werd gedood. *“Dergelijke verhalen tonen aan dat de situatie in Bagdad niet gestabiliseerd is en burgers er nog steeds grote gevaren lopen. Het standpunt dat teruggekeerde asielzoekers – of gewone burgers – geen echt risico meer lopen als ze terugkeren houdt dan ook geen steek. Er vinden nog steeds aanslagen plaats waarbij tientallen, soms honderden, mensen sterven.”*

Verder wijst hij op enkele recente aanslagen in Irak en Bagdad.

Verzoeker stelt dat het niet klopt dat de Iraakse autoriteiten Bagdad politiek en administratief onder controle hebben. Hij wijst op de macht van de sjiiitische milities in de stad, op de misbruiken die deze milities plegen en op het gegeven dat de Iraakse overheid niet de slagkracht heeft om tegen de milities in te gaan. Bagdad wordt volgens verzoeker niet langer gecontroleerd door haar overheid. De feitelijke macht is in handen van de sjiiitische milities. Daardoor heerst er rechteloosheid en hebben ook andere misdadige groeperingen er vrij spel.

Ook bij de gezondheidszorg in Bagdad plaatst verzoeker kanttekens. Hij wijst op informatie over een uitbraak van cholera in Abu Ghraib.

Irak maakt bovenop dit alles momenteel een bijzonder zware politieke crisis door, die niet veel goeds voorspeld voor de toekomst van het land.

Verzoeker verwijst naar onderzoek waaruit blijkt dat Irak en Bagdad respectievelijk als gevaarlijkste land en gevaarlijkste stad ter wereld worden beschouwd. Hij stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld moeten vallen om te spreken van een verhoogd risico voor de burgers. Verzoeker vervolgt:

“De veiligheidssituatie in Bagdad is extreem slecht, het is de gevaarlijkste stad ter wereld en haar inwoners zitten gevangen tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjiiitische militieën en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen.

Bovendien dreigt, terecht, nu de door Iran gesteunde militieën zo sterk staan in vergelijking met de geïmplodeerde overheid een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007.

Verzoeker legt ter illustratie foto's betreffende de actuele veiligheidssituatie in Bagdad voor (stuk 42). De foto's spreken boekdelen.”.

“Verweerster is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De situatie in Bagdad is nog steeds extreem gevaarlijk.

Dat verweerster haar beleid ten aanzien van subsidiaire bescherming voor een bepaalde regio of land van herkomst wijzigt, wanneer de situatie ter plekke ook daadwerkelijk verbetert, spreekt voor zich. Dat ze dit, zoals in casu het geval is, doet op basis van druk vanuit de eigen maatschappij is niet te verantwoorden en betekent een groot gevaar voor verzoeker.

De huidige beleidswijziging van verweerster is niet het gevolg van een veranderde situatie in regio van herkomst van verzoeker, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Op 18 augustus 2015 werd in de pers gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Irakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden.

(...)

Op 3 september 2015 werd door verweerster beslist tot een beslissingsstop aan voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Twee dagen later verschijnt in de pers een artikel met volgende titel: “Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website”.

Dit artikel was een onverbloemde kritiek op het feit dat verweerster, vanuit transparantieoverwegingen, op haar eigen website een Engelstalig document aanbood, waarop het toenmalige beleid ten aanzien van personen uit Bagdad werd aangekondigd.

(...)

Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op verweerster opgevoerd om haar beleid ten aanzien van verweerster verhoogd, niet alleen in de pers of op de publieke fora, maar ook vanuit de politiek.

Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoreus toe te zullen passen.

(...)

Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die verweerster op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd reeds omstandig bewezen, de situatie is ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014.

De brief, die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had echter overduidelijk de doelstelling om Irakezen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren. In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die verweerster voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitter werd, is verweerster er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad.

Dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, is betreurenswaardig.

Verweerster oordeelt namelijk op een gewijzigde manier over de asielaanvraag van verzoeker, dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommekeer van verweerster in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan verweerster wordt er geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, hebben ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen.

Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend.

Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend. Verzoeker is één van deze pechvogels.

Er is geen enkele objectieve reden die aantoont waarom de ene persoon een langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon. Verzoeker wordt ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen.

Omwille van het feit dat de behandelingstermijn niet gereguleerd is, dreigt willekeur te ontstaan, heb je geluk of heb je pech, zonder dat er rechtvaardige, objectieve motieven aan de grondslag liggen.”

Verzoeker besluit:

“Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijke klimaat in

België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier rust en bescherming te vinden?”

2.1.4. Verzoeker beroept zich in een vierde middel op de schending van artikel 48/4 a) en/of b) van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.*

“Verweerster verzaakt, net zoals bij artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, ook om te motiveren op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, terwijl verzoeker, net omwille van zijn seculiere en progressieve houding, een groot risico loopt, zoals vermeldt in deze artikelen.

Uit bovengaande objectieve informatie (zie tweede middel) blijkt zonder meer dat dergelijke personen een risicoprofiel bezitten en blootgesteld worden aan geweld.

*Het is voor verzoeker dan ook onmogelijk om terug te keren naar Irak. Gezien het **kwetsbare profiel** van verzoeker loopt hij, in geval van terugkeer naar het land van herkomst, zonder enige twijfel een groot risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hierover werd in de bestreden beslissing geen enkele motivatie toegevoegd.*

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet en overeenkomstig artikel 48/4, § 2 a) en / of b) moet aan verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut worden toegekend.”

2.1.5. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een bericht op de website van het CGVS (bijlage 3), een artikel uit *“Knack”* (bijlage 4), algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (bijlagen 5-14), enkele artikelen uit *“Het Nieuwsblad”* (bijlagen 15-16), een bericht van Staatssecretaris Theo Francken (bijlage 17), persartikels en informatie over de situatie in Irak en Bagdad (bijlagen 18-32), een artikel uit *“De Morgen”* over een vrijwillig teruggekeerde en vermoorde asielzoeker (bijlage 33), een artikel van *“Reuters”* (bijlage 34), een arrest van de Raad van State (bijlage 35), een standpunt van ENOC (bijlage 36), enkele foto's (bijlagen 37-38), een politiedossier (bijlage 39), nog enkele foto's (bijlagen 40-42) en nog algemene informatie over de situatie in Irak en Bagdad (bijlagen 43-48).

2.1.6. Verzoeker legt op 20 september 2016 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota bijkomende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 4). Het betreft een politiedossier met beëdigde vertalingen waarvan het origineel werd neergelegd (bijlage 49). Verder merkt verzoeker op dat zijn broer een cd-rom heeft neergelegd waarop niet enkel de foto's bij het verzoekschrift inzake de vernielingen van hun huis, doch tevens een video over deze vernielingen is opgenomen. Daarnaast wenst verzoeker andermaal te wijzen op de precare veiligheidssituatie in Bagdad. Hij verwijst in deze naar cijfers van de UN missie voor Irak en naar informatie over recente aanslagen in Bagdad (bijlagen 50-52).

2.2.1. Verweerder legt op 23 november 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016.

2.2.2. Verweerder legt op 28 november 2016 door middel van een aanvullende nota de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van 14 november 2016 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.3.2. Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreekt blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.3.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.7. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt:

“Om te beginnen is uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Zo probeerde u namelijk de Belgische asielinstanties te misleiden door te zeggen dat u minderjarig was, terwijl uit uw botscan bleek dat dit niet zo is. Het feit dat u ook na confrontatie niet toegeeft eigenlijk meerderjarig te zijn (CGVS, p.5), straalt dan ook negatief af op uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker tracht in het onderhavige verzoekschrift alsnog aan te tonen dat hij minderjarig zou zijn. Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans echter niet betwisten bij de RvV gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de in het administratief dossier opgenomen beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Hij verklaarde bij het CGVS dat hij de beslissing inzake zijn leeftijdsonderzoek aanvaardde, niet in beroep ging en ook niet van plan was dit te doen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.5). Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield en volhield minderjarig te zijn, werpt een zware smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker tracht een aantal van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen toe te schrijven aan het feit dat er bij het invullen van de vragenlijst en het afnemen van zijn verklaringen bij de DVZ een veelheid aan fouten zou zijn gemaakt. Tevens beweert hij in dit kader dat de vragenlijst en de verklaring van de DVZ aan hem niet zouden zijn voorgelezen. Het tegendeel blijkt echter uit de stukken in het administratief dossier. Zowel de vragenlijst van het CGVS als de verklaring van de DVZ werden wel degelijk aan verzoeker voorgelezen in het Arabisch. Bovendien ondertekende verzoeker beide stukken nadien voor akkoord, waarmee hij aangaf dat de hierin vermelde inlichtingen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, vragenlijst; verklaring DVZ). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker initieel weliswaar beweerde dat voormelde stukken aan hem niet werden voorgelezen, doch dat hij, nadat erop werd gewezen dat hij had ondertekend dat deze stukken aan hem werden voorgelezen, dit erkende (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3). Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat de voormelde stukken aan verzoeker niet werden voorgelezen, *quod non*, dan nog vormt dit geen afdoende verklaring voor het gegeven dat hij de beweerde fouten in deze stukken niet vermeldde bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS. Uit het dossier blijkt immers dat aan verzoeker op 9 februari 2016 een kopie werd verstrekt van de vragenlijst. Verzoeker verklaarde ook dat hij deze vragenlijst zelf probeerde te vertalen, dat hij over deze vragenlijst een gesprek had met zijn advocaat en dat hij er zo van op de hoogte kwam dat hierin fouten stonden (*ibid.*, p.3). Derhalve blijkt duidelijk dat hij kennis had van de inhoud van zijn verklaringen in de vragenlijst.

Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS werd aan verzoeker de kans geboden om de beweerde fouten in zijn verklaringen bij de DVZ recht te zetten, waarbij hij slechts vermeldde dat zijn moeder en zijn broer op het ogenblik dat de autobom afging niet in de wagen zaten. Hij beweerde weliswaar dat er nog fouten waren, doch gaf vervolgens aan: *“maar ik ben het vergeten”* (*ibid.*, p.3). Verzoeker vermeldde in dit kader niet dat er dermate veel fouten in zijn verklaringen bij de DVZ zaten dat nagenoeg zijn gehele asielrelaas aldaar foutief zou zijn weergegeven. Later tijdens het gehoor verklaarde hij bij confrontatie met de vele strijdigheden tussen zijn gezegden tijdens het gehoor bij het CGVS en zijn gezegden bij de DVZ echter steevast dat er (een veelheid aan) fouten werden gemaakt bij de DVZ. Aangezien verzoeker blijkens het voorgaande kennis had van zijn gezegden bij de DVZ en deze gezegden overliep met zijn advocaat, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij wist waar de fouten in zijn gezegden bij de DVZ zaten en dat hij deze vele fouten, of minstens een aantal daarvan, zou hebben rechtgezet bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS. Minstens kon worden verwacht dat hij het zou hebben gemeld indien zijn verklaringen zoals opgenomen in de vragenlijst dermate veel fouten bevatten dat nagenoeg zijn hele asielrelaas er verkeerd werd neergeschreven. Verzoeker deed dit echter niet en vermeldde de beweerde fouten steeds slechts na de confrontatie met de vele strijdigheden in zijn gezegden. Verzoekers houding is niet ernstig. Dat hij 's morgens een taxi had dienen te nemen, vormt voor het voorgaande hoegenaamd geen verklaring.

De voormelde vaststellingen gelden nog des te meer nu verzoekers verklaringen in de vragenlijst en bij de DVZ duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, zodat niet kan worden aangenomen dat zij zouden berusten op een veelheid aan fouten.

Verzoeker geeft tevens aan dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS gestresseerd, uitgeput en verward zou zijn geweest. Uit het gehoorverslag blijkt echter nergens dat verzoeker tijdens en/of aan het einde van het gehoor bij het CGVS niet of niet meer bij machte mocht worden geacht om het gehoor te volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker en diens advocaat formuleerden nergens enig bezwaar tegen het plaatsvinden of het verderzetten van het gehoor. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen worden afgeleid. Dient voorts te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress, uitputting en verwarring geen aannemelijke verklaring vormen voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Verzoeker maakte in het kader van onderhavige asielaanvraag melding van de problemen van zijn broer.

Over deze problemen legde verzoeker echter manifest tegenstrijdige verklaringen af. In de vragenlijst verklaarde hij dat het incident waarbij zijn broer werd geïmpaleerd met een autobom zich afspeelde op 10 augustus 2013 (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde hij echter dat deze autobom ontplofte in 2014. Hij voegde toe dat dit gebeurde eind oktober of in november (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.21-22). Na confrontatie beweerde hij, net als in het onderhavige verzoekschrift, dat zowel hijzelf als de DVZ zich had vergist en liet hij uitschijnen dat de autobom ontplofte op 10 augustus 2014 (*ibid.*, p.23). Dat de DVZ hierover een fout zou hebben gemaakt, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen. Evenmin volstaat het om zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen tijdens het gehoor eenvoudigweg af te doen als een vergissing. Indien de autobom werkelijk ontplofte op 10 augustus, kan namelijk niet worden ingezien waarom verzoeker eerst zou verklaren dat deze ontplofte eind oktober of in november.

Verzoeker legde over het tijdstip waarop de autobom afging daarenboven verklaringen af die met de verklaringen van zijn broer niet kunnen worden gereconcilieerd. Na confrontatie met deze verklaringen, wijzigde hij bovendien zijn verklaringen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Bovendien zijn uw verklaringen over het tijdstip van het incident tegenstrijdig met de verklaringen van uw broer. U zei namelijk dat dit gebeurd was tussen de middag en de namiddag (CGVS, p. 23), terwijl uw broer verklaarde dat dit om tien uur 's avonds was (CGVS broer, p. 14). Na confrontatie zei u dat het tussen de namiddag en 's avonds was, waarmee u inging tegen uw eigen eerdere verklaring (CGVS, p. 23). Hierop gewezen, zei u enkel nog dat het 's avonds was (CGVS, p. 23). Hiermee heeft u geen enkele verklaring gegeven voor het feit dat u en uw broer beiden een ander tijdstip opgaven. De geloofwaardigheid van uw beweringen en die van uw broer over dit incident wordt zo op ernstige wijze aangetast.”

Mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, voert verzoeker geen concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van voormelde motieven.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Zo vertelde u bijvoorbeeld dat uw broer achtervolgd werd door de plaatsers van de bom tot hij zijn werk en het land verliet (CGVS, p. 20). Uw broer beweerde tijdens zijn gehoor echter dat hij geen problemen meer gehad heeft na de explosie van de auto (CGVS broer, p. 18). Nadat u geconfronteerd werd met de verklaring van uw broer, stelde u enkel dat u weet dat hij bedreigd is en dat u niet weet waarom hij dit niet verteld heeft tijdens zijn gehoor (CGVS, p. 20). Hiermee geeft u echter helemaal geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Zo wordt de geloofwaardigheid van dit incident sterk aangetast.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. Integendeel wordt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen nog verder ondermijnd doordat hij heden zijn verklaringen wijzigt.

In het verzoekschrift beweert verzoeker dat zijn broer na het incident met de autobom geen directe bedreigingen en problemen meer zou hebben gekend. Tevens beweert hij dat er slechts een indirecte dreiging was. Bij het CGVS maakte verzoeker eerder nochtans meermaals en in duidelijke bewoordingen melding van concrete en rechtstreekse bedreigingen aan het adres van zijn broer na het incident met de autobom. Zo gaf hij na confrontatie met de verklaringen van zijn broer aan: *“Nee, ik weet dat hij op zijn directie bedreigd is”*. Even later maakte hij nogmaals duidelijke melding van concrete, persoonlijke en directe bedreigingen aan het adres van zijn broer in de periode tussen het incident met de autobom en het ogenblik waarop deze het land verliet. Bovendien verklaarde verzoeker meermaals dat hij niet wist waarom zijn broer deze bedreigingen zelf niet vermeldde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.20, 25).

Verder valt in het algemeen op dat verzoeker over de bedreigingen jegens en de problemen van zijn broer nagenoeg niets bleek te weten en hierover uitermate vage verklaringen aflegde (*ibid.*, p.20-22). Gezien hij deze problemen zelf aanhaalde in het kader van zijn asielaanvraag, gezien het zijn broer betrof, gezien deze broer zelf ook een asielaanvraag indiende en gezien zij in België contacten onderhielden, mocht redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij zich terdege zou hebben geïnformeerd over de bedreigingen jegens en de problemen van zijn broer. Dat hij naliet dit te doen, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze problemen.

In de bestreden beslissing wordt eveneens met reden gesteld:

“Het is voorts opvallend dat uw broer tijdens zijn gehoor verklaarde dat u helemaal geen persoonlijke problemen had in Irak (CGVS broer, p. 6, p. 20). Het feit dat uw broer dit verklaarde, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze problemen. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u enkel dat u niet weet waarom uw broer dat zou zeggen (CGVS, p. 31). Bovendien hebt u wel contact gehad met uw broer na uw aankomst België (CGVS, p. 21). Uw broer onderhield ook contact met uw ouders vanuit België (CGVS broer, p. 5). In die zin is het weinig aannemelijk dat uw broer niet op de hoogte zou zijn van de reden van uw vertrek uit Irak. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen in Irak, dan ook in het gedrang.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Dat zijn problemen ontstonden nadat zijn broer het land verliet en nadat zijn broer een eerste gehoor bij de DVZ aflegde, doet namelijk hoegenaamd geen afbreuk aan het gegeven dat verwacht kon worden dat zijn broer van zijn problemen melding zou hebben gemaakt bij het CGVS.

Verzoeker legde bovendien een veelheid aan frappant tegenstrijdige verklaringen af over de data, de chronologie en de opeenvolging van de diverse essentiële elementen in het relaas over zijn eigen beweerde problemen.

Volgens zijn verklaringen in de vragenlijst werd verzoeker op een dag *“in april 2015”* op straat tegengehouden en aangesproken door zijn belagers. *“Ongeveer 10 dagen (6 of 7 mei 2015) later”* zou hij thuis een dreigbrief hebben ontvangen. Naar aanleiding van deze bedreiging zouden zowel verzoeker als diens broer zijn gestopt met hun werk op de ambassade en zijn verhuisd naar zijn zus. Na aldaar zes dagen te hebben verbleven, zou verzoeker klacht zijn gaan indienen bij de politie op 29 juni 2015. Vijf dagen later zou hij hebben beslist om zijn land te verlaten (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.).

Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij slechts eind mei 2015 op straat werd tegengehouden en aangesproken (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.26). Verder zou hij slechts een maand later, op 28 juni 2015 een dreigbrief hebben ontvangen. Verder gaf verzoeker aan dat zijn broer op dat moment reeds enkele maanden was gestopt met diens werk bij de ambassade en dat bijgevolg enkel hijzelf zijn werk stopzette naar aanleiding van deze bedreiging (*ibid.*, p.11-12, 29-30). Tevens stelde hij dat hij reeds de dag na het ontvangen van de dreigbrief, op 29 juni 2015, klacht ging indienen bij de politie. Voorts zou hij slechts na deze klacht en op 29 juni 2015 zijn verhuisd naar zijn zus (*ibid.*, p.7, 19, 28). Verder zou hij reeds de dag na deze klacht hebben beslist om het land te verlaten en dit ook daadwerkelijk hebben gedaan na slechts vijf dagen bij zijn zus te hebben verbleven (*ibid.*, p.19, 31).

Verzoeker tracht in het onderhavige verzoekschrift, net als bij het CGVS, ook al deze verschillen in zijn relaas te verklaren door gemaakte fouten bij de DVZ. Dit betoog kan omwille van de hoger vermelde redenen echter geheel niet worden aangenomen. Dat verzoeker zijn relaas in de vragenlijst en in het CGVS op een fundamenteel verschillende wijze ten berde bracht, maakt dat aan dit relaas niet het minste geloof kan worden gehecht.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van de devolutieve werking van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangevoerde asielaanvraag. Kritiek op de overige, overtuigende motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit aanvraag te herstellen.

De documenten die verzoeker ter staving van zijn aanvraag neerlegde en neerlegt zijn evenmin van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van het aanvraag kunnen herstellen.

De documenten die in het administratief dossier zijn opgenomen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen (administratief dossier, map 'documenten').

Aan verzoekers identiteitsdocumenten kan geen bewijswaarde worden gehecht. De gegevens in deze documenten stroken namelijk niet met de hoger gedane vaststellingen inzake verzoekers leeftijd. Verder bevatten de stempels op verzoekers nationaliteitsbewijs opvallende fouten. Het woord "*directorate*" wordt hierin namelijk foutief weergegeven als "*direotorato*". Voorts blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat er op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en zulke dat documenten zowel binnen als buiten Irak op eenvoudige wijze illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

De overige documenten in het administratief dossier kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De stukken die in het kader van onderhavig beroep worden bijgebracht kunnen evenmin afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen (rechtspiegingsdossier, stukken 1 en 4).

Uit de foto van een zekere Amar A.O. (bijlage 37) kan geheel niets worden afgeleid inzake verzoekers vermeende problemen.

Uit de foto van verzoekers broer (bijlage 38) kan hoogstens worden afgeleid dat deze een litteken op zijn zij vertoont. Hieruit kan echter geenszins worden afgeleid waar, wanneer, in welke omstandigheden en op welke wijze zijn broer dit litteken opliep. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat dit litteken iets te maken zou hebben met de hoger ongeloofwaardig bevonden asielmotieven.

Ten aanzien van het politiedossier en de in dit dossier opgenomen stukken (een overlijdensakte en een medisch attest) (bijlage 39 en 49), dient te worden opgemerkt dat documenten op zich geenszins volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielaanvraag te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig aanvraag kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit geldt ten aanzien van voormeld dossier nog des te meer nu uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat er op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en zulke dat documenten zowel binnen als buiten Irak op eenvoudige wijze illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Verder valt het op dat het merendeel van de politionele stukken in het politiedossier handgeschreven niemendallen betreffen, zonder enige vorm van officiële hoofding of opmaak. Daarenboven is de inhoud van het politiedossier blijkens de vertaling die verzoeker nadien door middel van een aanvullende nota neerlegde in strijd met de feiten zoals aangebracht door verzoeker. Volgens verzoeker waren zijn broer en zijn moeder immers betrokken bij het incident met de autobom, terwijl hierbij volgens het politiedossier enkel verzoekers twee broers hierbij betrokken waren. Verder werden zowel verzoekers moeder als diens broer blijkens de aangevoerde feiten zwaargewond bij voormeld incident en werden beide naar het ziekenhuis gebracht. Volgens het politiedossier zou echter enkel verzoekers broer Zaid zwaargewond zijn geraakt en naar het ziekenhuis zijn overgebracht.

Wat betreft de overige foto's (bijlagen 38, 40-41) en de verklaring over een cd-rom (die in tegenstelling met de inhoud van het verzoekschrift niet wordt bijgebracht) inzake de vernielingen aan hun woning, kan worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de woning in kwestie aan verzoeker en diens familieleden toebehoorde. Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat het hun woning betreft, dan nog blijkt hieruit geenszins wanneer, waarom of in welke omstandigheden deze werd vernield. Derhalve kan hoe dan ook niet worden aangenomen dat de vernieling iets te maken zou hebben met de hoger ongeloofwaardig bevonden feiten.

Verzoeker wijst voorts op zijn verleden in een modehuis en beweert dat hij zich progressief en seculier wenst(e) uit te drukken en kleden. Verzoeker had zijn werkzaamheden voor het modehuis echter reeds jarenlang (sedert 2013) stopgezet vooraleer hij zijn land van herkomst verliet. Daarenboven verklaarde hij duidelijk en uitdrukkelijk dat hij omwille van voormelde werkzaamheden in zijn land van herkomst nooit problemen heeft gekend (administratief dossier, hoorverslag CGVS, p.13).

Dat dit bij een terugkeer naar zijn land van herkomst plots wel zo zou zijn, kan dan ook hoegenaamd niet worden aangenomen. Verder toont verzoeker geheel niet aan dat hij dermate progressief en seculier zou zijn dat hij daardoor problemen zou kennen bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Dit geldt des te meer nu hij dit nooit eerder expliciet aanhaalde als reden waarom hij vervolging zou dienen te vrezen. Hoe dan ook haalde en haalt hij geen concrete problemen aan die dermate ernstig zijn dat zij zouden kunnen worden aanzien als vervolging. Dat hij tweemaal zou zijn aangesproken op zijn haarsnit, kan namelijk bezwaarlijk als vervolging worden aanzien. Verder kan het niet als vervolging, en bijgevolg evenmin als onredelijk, worden beschouwd dat hij zich op het vlak van zijn uiterlijk (zijn haarsnit en kledij) en levensstijl enigszins zou dienen te conformeren aan de heersende sociale normen in zijn land en regio van herkomst.

Verzoeker laat tot slot nog uitschijnen dat het loutere gegeven een soenniet uit Bagdad, voortkomend uit een gemengd huwelijk, te zijn zou volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Waar dienaangaande uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan echter worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Dit geldt nog des te meer gelet op verzoekers verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS. Verzoeker verklaarde aldaar, in tegenstelling met wat hij in het onderhavige verzoekschrift beweert, dat hij sedert 2007 woonde in een overwegend soennitische wijk (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.7). Verder gaf hij uitdrukkelijk aan dat hij in zijn land van herkomst nooit problemen kende omdat hij soenniet was. Hij gaf zelfs aan niet te weten of hij door de buitenwereld al dan niet werd aanzien als soenniet (*ibid.*, p.4). Verder stelde verzoeker in duidelijke bewoordingen dat zijn ouders nooit enig probleem ondervonden omwille van hun gemengde huwelijk. Tevens gaf hij uitdrukkelijk aan dat ook hijzelf daardoor nooit enig probleem kende (*ibid.*, p.4).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. In zoverre verzoeker in het kader van zijn middelen inzake de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet laat uitschijnen dat het gelijkheidsbeginsel geschonden zou zijn doordat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, kan worden opgemerkt dat verzoeker niet aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Bovendien dient inzake de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de kandidaat-vluchtelingen, te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeker laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of op de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zowel deze aangereikt door verzoeker en verweerder als deze opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document 'vrijwillige terugkeer' in het administratief dossier).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar enkele Franstalige arresten van de RvV is niet dienstig om aan deze conclusie afbreuk te doen.

Nog daargelaten dat arresten van de RvV geen precedentwaarde hebben, dat ieder dossier individueel dient te worden onderzocht en dat één van de door verzoeker aangehaalde arresten (arrest nr. 165 661) bovendien betrekking heeft op de situatie in het Zuiden van Irak, is de voormelde analyse van de veiligheidssituatie immers niet gebaseerd op de informatie waarop de (overige) door verzoeker aangehaalde arresten betrekking hadden, doch wel op een veelheid aan andere, recentere landeninformatie over de situatie in Bagdad, zoals onder meer neergelegd door verzoeker zelf.

In zoverre verzoeker het CGVS in het kader van het voorgaande nog verwijt dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is, dient voorts andermaal te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleidswijziging moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker tracht tot slot te laten uitschijnen dat verweerder ingevolge de toestroom van asielzoekers, de maatschappelijke en politieke druk en de publieke opinie vooringenomen was en er klaarblijkelijk niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen daarnaast nog beroept op zijn asielmotieven (waaronder zijn voormalige werkzaamheden voor een modehuis), kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS